

Gençlik Yıllarında

– Numan KURT · 28 Kasım 2018

"Anı bahçelerinde üşüme sıcaktır."

"Anı yazmak, ölümün elinden bir şeyler kurtarmaktır."

"Bütün anılar güzeldir. Anılardaki bütün insanlar güzeldir. Anı haline gelince her şey güzeldir. "

GENÇLİK YILLARINDA

O heybetli görünüşü gözümün önünde, gür sesi kulaklarımda. Kırşehir Erkek İlköğretmen Okulu'nun 5-A sınıfı. Okulumuza yeni gelen öğretmen Tarih dersi anlatıyor. Kırk kişilik sınıfta tık yok. "Kastilya Kraliçesi İzabel, Aragon Kralı Ferdinand..." diye öyle bir anlatıyor ki dersi hayranlıkla dinliyoruz.

Yıl sonu. Okulu bitirme sınavlarına giriyoruz. Son sınav da bittikten sonra beni çağırıyor öğretmenimiz:

-Gel bakalım Kurt, sana bir görev vereceğim.

-Buyurun hocam.

-Yakında mezuniyet töreniniz var, spor salonunda yapılacak bu tören.

-Evet...

-İşte o törende öğrenciler adına konuşmayı sen yapacaksın.

Şaşıyorum, ter basıyor beni. Bırak mikrofonla konuşmayı, onu elime almış biri değilim. Yine de "Hayır yapamam." diyemiyorum.

-Tamam hocam.

-Ben, en kısa zamanda bir ses provası için seni çağıracağım.

Düşündüm, bunca öğrenci arasından neden beni seçmişti öğretmenimiz? Meraklandınız değil mi? "Kim bu öğretmen?" diye. Okulda göreve başladıktan sonra ilk nöbetinde kenarı beyaz şeritli eşofmanları giydiği için "Kling" lakabını alan rahmetle andığım Necati Ögüt öğretmenimiz. O sıralarda bir gazetede "Kling" adıyla foto roman yayımlanıyordu. Kling karakterindeki foto roman kahramanı da beyaz şeritli eşofman giymişti.

Birkaç gün sonra çağırıldı beni. "Gel, şu ses provasını yapalım."

Ben de heyecan provaya giderken bile doruk noktada. Spor salonuna birlikte gittik. Ses düzeni hazır.

Mikrofon karşısında bana bir şeyler söyletti. Şöyle bir düşündü:

-Senin sesin mikrofonik değil, bu konuşma görevini başka arkadaşına vereceğim.

-Siz bilirsiniz.

Sevindim; o akşam heyecandan tir tir titremeyecektim. Üzüldüm; o yaşta koca okulda bu görev benim için bir onurdu. Pekiyi, Necati Bey, o görevi neden bana vermek istemişti? Düşünür, şu sonuca varırım: Benim, okulu birincilikle bitireceğimi tahmin ediyordu. Evet, derslerim iyiydi; ama ben bitirme sınavlarında ancak geçerli not alacak kadar çalışmış, öyle birinci olmayı falan hedeflememiştim.

Sonunda takıntısız bitirdim; ama birincilikten epey uzak olarak. Öğretmenlik yıllarımda bana verilen bayram, tören konuşmalarını yaparken hep bu olayı hatırladım. Başlangıçta bir heyecan olsa bile birkaç cümle söyleyince geçiyordu heyecan.

Biz, okulun neredeyse tüm öğrencileri çok sevmiştik onu. Saygıyla anıyorum.

...

Okul haziran döneminde bitince Nevşehir-Kozaklı- Kanlıca köyüne atandım. Köyün ortasında girişinde küçük bir aralıkla sonra bir odası olan eve yerleştim. Dördüncü sınıfa okutmaya başladım. Mesleğin başlangıcı, bende bir heyecan bir heyecan... Aradan on gün geçti, Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü'nü kazandığıma ilişkin haber kağıdı geldi. Sevindim, izin alıp okuldaki ikinci sınav için Konya'ya gideceğim. Aileden "Mesleğe geçtin, maaş alıyorsun, niye gidip de üç yıl daha okuyacaksın?" deseler de dinlemedim.

Türkçe Bölümü'ne girebilmek için hem yazılı hem de mülakat sınavına girdim. Mülakatta sorulan soruyu hiç unutmam. Komisyondaki öğretmenlerden biri: " Senin ilçen Hacıbektaş, nüfus kağıdında öyle yazıyor. Peki Hacıbektaş mı ismin Hacı Bektaş Veli'den almış; yoksa Hacı Bektaş Veli mi ismini Hacıbektaş ilçesinden almış?" Hacıbektaş ilçesinin eski adının "Sulucakarahöyük" olduğunu biliyordum, yanıtı kolayca verdim.

Yazılı sınavda da önemli olan kompozisyondu.

Ertesi gün sonuçları dinlemek için okulun önüne toplandık Bizim bölüme yatılı olarak on kişi alacaklardı. Bir müdür yardımcısı anonsla duyurmaya başladı. İlk on kişiyi okudu adım yok. Üzgün üzgün dönmeye hazırlanırken şu anonsu yaptı: " Türkçe Bölümü'ne yirmi kişi alınacak .Yatılı girecekleri okudum. Gündüzlü olarak üç kişinin başvurusu var. Geri kalan yedi kişiyi gündüzlü olarak yedekler arasından alacağız."

Yedekleri okumaya başladı. İlk isim benim ismimdi. Okula girebilecektim. İlk yıl gündüzlü okuyacak, sınıfı geçersen ikinci yıl yatılıya alınacaktım.

.....

O zaman öğretmen okulu öğrencilerinin tek gideceği yüksek okul eğitim enstitüleri idi. Üç yıllık eğitim sonunda ortaokul veya liselere branş öğretmeni olarak atanıyorlardı bu okulları bitirenler. O üç yılı, sıkıntılı geçen üç yılı başka bir yazımda anlatacağım. Gündüzlü okuduğum ilk yılı dizelere dökmeye çalıştım:

Bir arkadaş tanıdım

Okulun ilk günlerinde

Keşanlı

Behçet Şen

O da benim gibi gündüzlü girmiş

Ben Türkçe, o Sosyal Bilgiler Bölümü'nden

Tanıştık, konuştuk

Birlikte ev tutacağız

Güçlüklerle de olsa bir yıl o evde oturup okuyacağız

Gezdik Konya'yı sokak sokak

Bu kentte eğitim enstitülülere ön yargıyla bakılır, ev verilmezmiş

Düşünceye bak

Doğruymuş

“Bekara ev yok.” dediler her çaldığımız kapıda
Sonunda iki arkadaş, bizden bir devre önce
Matematik Bölümü’nde
Bir göz odaların verdiler eski bir yapıda
Verdiler vermesine de
Ne Behçet de para var ne bende
Sabah kahvaltısız giderdik, öğleyin bir çay- simit
Akşama mı, ya makarna ya yumurta
Gençtik; ama ne gezer bizde para
O zaman hayalinde kavuşursun kız arkadaş
Yıl sonuna doğru akşam yemeği için
Yazıldık bir lokantaya
Yataklarımız yere serili, somyamız bile yok
Ama tahta kaplı tavanda fare çok
Akşam şöyle yer yatağımıza uzanınca
Koşardı grup halinde fareler
Tavanın bir ucundan bir ucuna
Alırdım elime kırk dört numara ayakkabımı
Fırlatırdım tavana
Ses bir an için kesilir
Başlardı biraz sonra yine curcuna
Öyle böyle tükendi bir yıl
Geçtik ikimizde sınıfı
Yazıldık yatılıya

İşte böyle. Çocukluk yıllarımı “BÖLÜK PÖRÇÜK” başlığıyla beş bölümde anlatmıştım. Bugün de aklıma hem Necati Öğüt öğretmenimiz hem de eğitim enstitüsünün il yılındaki sıkıntılar geldi aklıma. Masla anlatmadım, “Gökten üç elma düştü.” Diyecek değilim. İşte gençlik yıllarımdan bir kesit. Yaşanılan her şey anlatmaya değer. Yeter ki kaleminin ucu sivri, klavyenin tuşu sağlam olsun. Sevgi,saygı, hoş görü, vefa, değerbilirlik...tüm iyilikler, güzellikler sizinle olsun.

.....
Numan Kurt

27 Kasım 2018